

UZASADNIENIE

W oparciu o ocenę całości kształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2015 roku w godzinach od 6.00 do 14.00 funkcjonariusze Komisariatu Policji W. W. w składzie aspirant Z. W. i starszy posterunkowy Ł. D. pełnili służbę w patrołową na terenie podległym (...) W. II. Około godziny 09:10 na wysokości ulicy (...) funkcjonariusze zatrzymali do kontroli pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazdem kierował M. K., obywatel Ukrainy. Ponieważ w trakcie czynności kontrolnych policjanci wyczuli od kierowcy woń alkoholu, przeprowadzili badanie mające na celu ustalenie jego zawartości w wydychanym powietrzu. Badanie przeprowadzone urządzeniem A. nr (...) wykazało, że M. K. znajduje się w stanie nietrzeźwości (I wynik – 0,35 mg/l, II wynik – 0,36 mg/l, III wynik – 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). M. K. oświadczył, że poprzedniego dnia spożywał alkohol w postaci piwa o pojemności 0,5 l, którego konsumpcję zakończył o godzinie 19:00.

Wobec powyższego pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przekazano za pisemnym oświadczeniem T. K., a kierującemu wręczono wezwanie do osobistego stawiennictwa w Komisariacie Policji W.-W. w dniu 21 sierpnia 2015 roku o godzinie 10.00. Następnie funkcjonariusze zatrzymali mężczyźnie prawo jazdy nr (...) za pokwitowaniem.

M. K. przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od 20 lat. Posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest inżynierem mechanikiem. Obecnie jest bezrobotny i podejmuje prace dorywcze w charakterze pracownika fizycznego, z których osiąga dochód w wysokości 2000 zł netto. Jest rozwiedziony, ma córkę w wieku 16 lat, pozostającą na jego utrzymaniu. M. K. nie leczył się odwykowo, ani psychiatrycznie, nie był też karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: w przeważającej części wyjaśnień oskarżonego M. K. (k. 17-18), w całości zeznań świadka Z. W. (k. 4-5), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), oświadczenia dotyczącego przekazania pojazdu (k. 7), zgłoszenia faktu zatrzymania prawa jazdy (k. 8), pokwitowania (k. 10) oraz karty karnej (k. 21)

M. K. przesłuchiwany na etapie postępowania przygotowawczego (k. 17-18) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Podał, że w dzień poprzedzający zatrzymanie (15 sierpnia 2015 roku) około godziny 19:00 wypił jedno piwo o pojemności 0,5 l i zawartości alkoholu 6%. Oskarżony wskazał, że nie wie dlaczego alkohol utrzymywał się w jego organizmie tak długo. Dodał, że być może był to efekt upałów oraz tego, że w dniu spożywania alkoholu nic nie jadł, bo cały dzień spędził w pracy, dlatego badanie wykazało, że prowadząc pojazd znajdował się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony zgodził się na zaproponowaną przez Prokuratora karę i złożył wniosek o wydanie wyroku w trybie art. 335 k.p.k. i wymierzenie mu kary 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat oraz uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, przyznającego się do zarzucanego mu czynu, nie budzą wątpliwości Sądu, co do swojej wiarygodności, poza okolicznością dotyczącą ilości wypitego przez niego alkoholu. Pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uznany przez Sąd za wiarygodny, w postaci zeznań świadka Z. W. (k. 4-5), a także protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2) oraz świadectwa wzorcowania (k. 3) prowadzą do niebudzącego wątpliwości wniosku, że M. K. prowadząc pojazd marki V. (...) znajdował się w stanie nietrzeźwości (I wynik – 0,35 mg/l, II wynik – 0,36 mg/l, III wynik – 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). Należy przy tym wskazać, że oskarżony nie żądał przeprowadzenia ponownego badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym ani badania krwi, nie zgłaszał również uwag co do prawidłowości zabezpieczenia ustnika alkomatu.

Świadek Z. W. zeznał (k. 4-5), że w dniu 16 sierpnia 2015 roku w godzinach 6-14 pełnił służbę patrolową wraz ze starszym posterunkowym Ł. D. na terenie W.. Około godziny 09:10 funkcjonariusze zatrzymali do rutynowej kontroli drogowej pojazd marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...). Pojazdem kierował M. K., mieszkający w Polsce obywatel Ukrainy. Wobec faktu, iż z ust kierującego wyczuwalna była woń alkoholu funkcjonariusze podjęli decyzję o przeprowadzeniu badania na obecność alkoholu w jego organizmie, które wykazało że M. K. znajduje się w stanie nietrzeźwości (I wynik – 0,35 mg/l, II wynik – 0,36 mg/l, III wynik – 0,32 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu). Wobec powyższego pojazd przekazano znajomej oskarżonego, T. K., która potwierdziła ten fakt własnoręcznym podpisem. Następnie funkcjonariusze wręczyli oskarżonemu wezwanie do stawiennictwa w Komisariacie Policji W. W. oraz zatrzymali za pokwitowaniem prawo jazdy.

Sąd dał wiarę omówionym wyżej zeznaniom świadka Z. W., w których wymieniony podał, że zatrzymał kierowany przez oskarżonego pojazd do kontroli, a następnie w wyniku przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu ujawnił, że oskarżony kierując pojazdem znajdował się w stanie nietrzeźwości. Dokonując oceny zeznań powyższego świadka Sąd wziął pod uwagę fakt, że świadek ten jest dla oskarżonego osobą zupełnie obcą, nie pozostającą z nim w żadnych relacjach. Wiedza tego świadka o zdarzeniu pochodziła wyłącznie z przeprowadzonych czynności służbowych. Sąd nie dopatrywał się przy tym jakichkolwiek motywów, dla których świadek miałby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. Zeznania wymienionego świadka są logiczne, konsekwentne i spójne oraz zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, w tym w szczególności z protokołem z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego (k. 2), którego to wiarygodność również nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. Sąd uznał wyniki przedmiotowego badania na zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu za rzetelne. Czynności te zostały utrwalone w formie protokołu, do którego dołączono w oryginale stosowne wydruki z urządzenia. Badanie zostało przeprowadzone sprawnym urządzeniem pomiarowym, posiadającym aktualne świadectwo wzorcowania. Wyników tych badań nie kwestionował zresztą sam oskarżony.

Również dokumenty w postaci: świadectwa wzorcowania (k. 3), oświadczenia o pozostawieniu pojazdu (k. 7), zgłoszenia faktu zatrzymania prawa jazdy (k. 8), pokwitowania

oraz danych o karalności oskarżonego (k. 21 są w opinii Sądu w pełni wiarygodne. Znane i udokumentowane było źródło powołanych dokumentów, pochodzących w większości od organów państwowych i wytworzonych zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Ponadto żaden z uczestników postępowania nie zgłaszał zastrzeżeń, co do prawdziwości lub rzetelności analizowanych dowodów.

Jednocześnie wskazać w tym miejscu należy, że Sąd odmówił atrybutu wiarygodności tej części wyjaśnień oskarżonego, w których wskazywał on, że w dzień poprzedzający zatrzymanie wypił on jedno piwo o pojemności 0,5 l i zawartości alkoholu 6%. Powyższa okoliczność jest zdaniem Sądu sprzeczna z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Zdaniem Sądu nie sposób uznać za wiarygodny fakt, że stan nietrzeźwości, w którym w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się M. K., był wynikiem spożycia przez niego jednego piwa, w dniu poprzedzającym jego zatrzymanie. Trudno bowiem przyjąć, że w organizmie oskarżonego będącego dobrze zbudowanym mężczyzną (186 cm wzrostu, 84 kg wagi) alkohol będący wynikiem spożycia piwa o zawartości alkoholu 6% utrzymywał się przez kilkanaście godzin (zakończenie spożywania alkoholu w dniu 15 sierpnia o godzinie 19:00, zatrzymanie – następnego dnia o godzinie 09:10) na poziomie nieco wyższym (0,35 mg/l – 0,32 mg/l) niż ten od którego zgodnie z przepisami Kodeksu karnego zaczyna się stan nietrzeźwości. Nawet gdyby przyjąć za wiarygodne tłumaczenia oskarżonego o tym, że w dniu spożywania alkoholu nie spożywał on żadnych posiłków, a także że panowały wtedy upały, nie sposób uznać, że stan nietrzeźwości stwierdzony w wyniku badania był wynikiem spożycia deklarowanej przez oskarżonego ilości alkoholu. Godzi się podnieść, iż badania stanu trzeźwości oskarżonego wykazały tendencję wzrostową spożytego alkoholu. Okoliczność ta w sposób jednoznaczny wyklucza, że M. K. w tej części mówił prawdę.

Podkreślić jednak należy, że powyższa okoliczność nie ma kluczowego znaczenia dla kwestii będącej przedmiotem postępowania, tj. faktu znajdowania się oskarżonego w stanie nietrzeźwości, której to M. K. nie kwestionował.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, w świetle poczynionej oceny materiału dowodowego, Sąd uznał, że zgodnie z treścią oskarżenia Prokuratora Rejonowego W. M., oskarżony M. K. wyczerpał znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k., tj. w dniu 16 sierpnia 2015 roku w W. na ulicy (...) z kierunku ulicy (...) kierował w ruchu lądowym samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – I badanie – 0,35 mg/l, II badanie – 0,36 mg/l, III badanie – 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Przypisując oskarżonemu popełnienie czynu z art. 178 § 1 k.k. Sąd ustalił, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, albowiem uprzednio spożywał alkohol, tym samym samodzielnie wprawiając się w stan nietrzeźwości, a więc w pełni świadomie, zdając sobie sprawę z grożącej odpowiedzialności karnej, wsiadł za kierownicę i prowadził samochód. Jak wynika z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi gdy zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przekracza 0,25 mg/dm³ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony musiał też wiedzieć, że jadąc samochodem, który jest pojazdem mechanicznym w rejonie ulicy (...) poruszał się nim w ruchu lądowym. Oskarżony obejmował swoim zamiarem wszelkie wskazane wyżej znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Wina i społeczna szkodliwość przedmiotowego czynu nie budzi wątpliwości.

Niewątpliwym jest, że obowiązek trzeźwości dotyczy każdego kierowcy. Nie ulega też żadnej wątpliwości, że oskarżony działał z winy umyślnej albowiem najpierw świadomie spożywał alkohol, a następnie kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. Oskarżony uruchamiając samochód, a następnie kierując nim, w pełni zdawał sobie sprawę, że znajduje się pod wpływem alkoholu. Niewątpliwym jest również, że jako kierowca miał świadomość odpowiedzialności, która na nim ciąży i konsekwencji prawnych własnego zachowania. W chwili popełnienia czynu zabronionego oskarżony był osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną, zdającą sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność jego czynu, bądź winę. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazywał, aby nie można było wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji.

Przechodząc do rozważań nad wymiarem kary, Sąd, wymierzył oskarżonemu uzgodnioną z M. K. i zaproponowaną przez Prokuratora karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Zdaniem Sądu, kara ta jest adekwatną do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a przede wszystkim możliwą do uiszczenia (oskarżony jest bezrobotny, rozwiedziony, ma na utrzymaniu 16-letnią córkę). Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze stopień naruszonych reguł oraz rodzaj naruszonych reguł bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Przypisane oskarżonemu zachowanie w sposób jednoznaczny wskazuje, że dopuścił się on zarzucanego mu czynu w zamiarze bezpośrednim. Niewątpliwym jest też to, że oskarżony stanowił zagrożenie dla innych uczestników ruchu albowiem prowadzony przez niego pojazd poruszał się ulicą charakteryzującą się co do zasady dużym natężeniem ruchu.

Niemniej jednak, do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz dotychczasową niekaralność M. K.. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę, miał na uwadze również okoliczność, iż inkryminowanego czynu w/w dopuścił się w niedzielę w godzinach rannych. Sąd uznał, że społeczna szkodliwość zarzucanego mu czynu i wina nie są wysokie.

Uwzględniając wniosek zawarty w akcie oskarżenia w przedmiocie wydania wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, Sąd orzekł wobec oskarżonego również zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, a także świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W myśl przepisu art. 42 § 2 k.k. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, dlatego też zasadnym było

orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat.

Określając okres trwania zakazu sąd uznał, że jest on adekwatny zarówno do stopnia zawinienia jak i celów środka karnego. W ocenie sądu orzeczony zakaz jak i jego okres będzie wystarczający dla osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego. Zapewne wpłynie na postawę oskarżonego i jego postępowanie w przyszłości. Orzeczony zakaz zaspokoi również społeczne poczucie sprawiedliwości i ochronę potencjalnych ofiar przestępstw popełnianych przez nietrzeźwych kierowców. Niewątpliwie w odbiorze społecznym prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości jest postrzegane, jako zachowanie naganne, które winno spotkać się z odpowiednią reakcją karną. Jednocześnie biorąc pod uwagę fakt wcześniejszej karalności oskarżonego oraz stosunkowo niedużej (0,32 mg/l – 0,35 mg/l) ilości alkoholu w wydychanym powietrzu w ocenie Sądu nie było podstaw do orzeczenia wyżej wymienionego zakazu, na okres dłuższy niż 3 lata.

W ocenie sądu wymierzony zakaz oraz okres jego stosowania wypełnia dyrektywy prewencji indywidualnej (wychowawczego oddziaływania na oskarżonego) i prewencji ogólnej.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd mając na uwadze możliwości majątkowe oskarżonego oraz fakt jego uprzedniej niekaralności orzekł powyższy środek w minimalnej, wskazanej przez ustawę wysokości. Omawiany środek karny spełnia także dodatkową funkcję restrykcyjną i wychowawczą.

W ocenie Sądu, dolegliwość wymierzonej oskarżonemu kary i środków karnych jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak też stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Orzeczona kara i środki karne będą w ocenie Sądu wpływać powstrzymująco na oskarżonego, w szczególności wyznaczenie odpowiedniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, co ma na celu z jednej strony ochronę potencjalnych ofiar ze strony oskarżonego, gdyby ponownie chciał prowadzić pojazd mechaniczny będąc w stanie nietrzeźwości, z drugiej ochronę samego oskarżonego przed podjęciem podobnych, nieodpowiedzialnych decyzji.

Realizując dyrektywy ustawowe Sąd na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył M. K. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 sierpnia 2015 roku do dnia wydania wyroku.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił w całości oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając tymi wydatkami Skarb Państwa. Zdaniem Sądu poniesienie kosztów postępowania, byłoby zbyt dużym obciążeniem dla oskarżonego, będącym osobą pracującą dorywczo, na którym spoczywa obowiązek utrzymania córki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.